antifa kallithea

αντιφασιστική έκδοση δρόμου#18

μοιράζεται χέρι με χέρι σε σχολεια, δρόμους, πλατειες

Φλεβάρης 2018

INTRO

για ηλεκτρονική επικοινωνία: antifa.kallithea@yahoo.com
βρες μας στο δίκτυο: antifakallithea.wordpress.com

Εμεις που γράφουμε αυτό εδώ το έντυπο είμαστε άντρες και γυναίκες, διάφοροι είμαστε φοιτητές, άλλες δουλεύουμε και άλλες όχι. Όλοι μας έχουμε όμως ένα κοινό, τριγυρνάμε σ' αυτές τις γειτονιές και αντιλαμβανόμαστε τη σαπίλα της κοινωνίας μας, ο καθένας με τον τρόπο του. Άλλοι είμαστε μετανάστες δεύτερης γενιάς και τραβάμε ζόρια με τα χαρτιά μας. Άλλοι δουλεύουμε σε σκατοδουλειές και έχουμε σιχαθεί ολόψυχα το αφεντικό μας. Άλλες δε γουστάρουμε τη ματσίλα του κάθε ελληναρά. Και όλοι μαζί μισούμε τους μπάτσους και τους φασίστες όσο μισούμε το ελληνικό κράτος και τα δολοφονικά του σχέδια. Όσο λοιπόν το κράτος μας ζητάει τη συναίνεσή μας στα σχεδιά του, άλλο τόσο πρέπει και μεις από τη μεριά μας να φτύνουμε κατάμουτρα όσους το στηρίζουν. Γιατί, όχι, δεν έχουμε κανένα κοινό με όσους ανησυχούν για το μέλλον της πατρίδας τους, αντιθέτως μας χωρίζουν πολλά. Γιατί εμείς καταλαβαίνουμε πως τα σχέδια του ελληνικού κράτους στρέφονται πρώτα και κύρια εναντίον μας, στοχεύουν την τάξη μας. Με τους όλο και περισσότερους ένστολους που μας πηγαίνουν από εξακρίβωση σε εξακρίβωση, με όλα τα παραμύθια περί ελλαδίτσας και τις πατριωτικές μαλακίες, εμείς δεν ψηνόμαστε μία. Γι' αυτό και για άλλους τόσους λόγους το λέμε και το ξαναλέμε, η ελλάδα να πεθάνει να ζήσουμε εμείς.

SUPPORT YOUR LOCAL ANTIFA

ειμαστε παν

ΝΕΑ ANTIFA ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΑ ΣΤΗ ΓΥΡΑ!

Στέλνεις mail
παίρνεις stuff

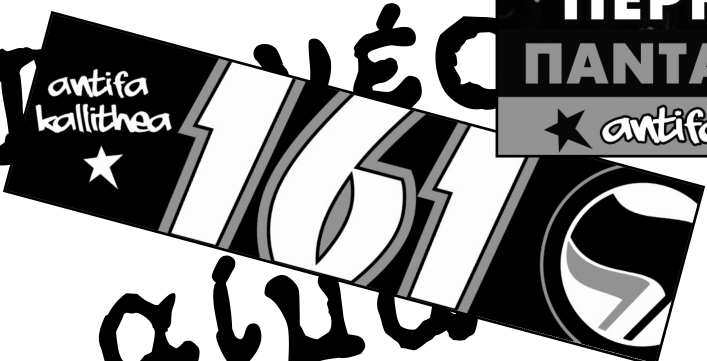

πάντα πε-
ρήφανες

νέο
αίμα

161

1ΔΡΥΜΑ N1ΑΡΧΟΣ

(σκέψεις για τους μπάτσους, τους μεσοαστούς και τη μηδενική ανοχή στη Καλλιθέα)

Πριν το ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος έρθει στις Τζιτζιφιές για να μας «εκπολιτίσει» και «να μας δώσει δουλειά» υπήρχε ο Ιππόδρομος. Πολλοί από μας έχουν διάφορες αναμνήσεις από κει. Για κάποιους σήμαινε κυριακάτικα ματσάκια στο παλιό γήπεδο που ήταν μέσα. Για άλλους σήμαινε βραδινές βόλτες και φασαρίες. Για διάφορους μετανάστες σήμαινε πρωταθλήματα κρίκετ, τρόπος να μπορούν να υπάρχουν μέσα σε μια μητρόπολη τελείως εχθρική για αυτούς, ένας τρόπος να βρίσκουν τους ομοίους τους μέσα στη πόλη. Κάποια στιγμή όμως όλα αυτά άλλαξαν. Οι μετανάστες φάγανε πέσιμο και δεν ξανάρθαν ποτέ, οι ρομά που ζούσαν γύρω από τον Ιππόδρομο φάγανε μερικά πογκρομάκια, απ' αυτά τα σιγανά που μας έχει συνηθίσει η Ελληνική Αστυνομία και ο χώρος έτσι όπως τον θυμόμασταν διάφοροι έκλεισε. Όταν ξανάνοιξε δεν ήταν ίδιος. Εκεί που παίζαμε, πλέον υπάρχουν δέντρα και μια χλιδάτη καφετέρια γεμάτη κυριλέδες απ' όλη την Αθήνα. Εκεί που διάφοροι από μας έκαναν παρέες, τώρα απαγορεύεται να βγεις έξω απ' τον χωμάτινο δρόμο του πάρκου. Τώρα πια στο λαμπερό Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, το «πρότυπο», το «λαμπερό στολίδι της πόλης μας», βλέπεις παντού σεκιουριτάδες. Οι τοίχοι στις τουαλέτες κατασκευασμένοι από υλικό κατά των πόσκα. Οι τοίχοι γκρίζοι και μουν-

“Ανοίγει το μάτι σου” - η φράση που επαναλαμβάνουν με ευλάβεια όλοι οι πιστοί της ιδιωτικής πρωτοβουλίας αλά Νιάρχος. Προφανές το γιατί: ο σχεδιασμός του πάρκου έχει γίνει από αρχιτέκτονα / μπάτσο. Όλοι οι χώροι είναι γυμνοί και δίχως κρυφά σημεία. Μεγάλες ανοιχτές ευθείες ορίζουν το χώρο. Όποιος παρεκκλίνει δέχεται παρατήρηση (η ομοιότητα με τις αποβάθρες του μετρό βγάζει μάτι). Κάμερες και φώτα. Η χαρά της ασφάλειας.

τοί. Μια «όαση ασφάλειας» μέσα στη γειτονιά μας. Αυτοί που συχνάζουν εκεί απ' όλη την Αθήνα το ξέρουν καλά. Οι γειτονιές μας βράζουν. Φοβούνται και κάνουν ότι ξέρουν καλύτερα, ζητάνε πιο πολλούς μπάτσους, περισσότερη ασφάλεια, πιο καθαρούς τοίχους. Και αυτό τους φτιάχνει μεταξύ τους σα τάξη, σα τάξη που γουστάρει μπάτσο και λοχία σε κάθε γωνία. Αλλά αυτό ακριβώς φτιάχνει και μας σα τάξη, που δε γουστάρουμε μπάτσους και μηδενική ανοχή παντού, που δε ψηνόμαστε κάθε Σαββάτο να γίνεται η γειτονιά μας η χαρά του κάθε κυριλέ μεσοαστού, που δε καλοβλέπουμε και πολύ να μας τη λένε οι σεκιουριτάδες σε κάθε μας βήμα στο ελληνικό «σέντραλ πάρκ». Μας φοβούνται πιο πολύ απ' ό,τι φανταζόμαστε, είμαστε φρικιά, αλήτες, πάνκηδες και χιπχοπάδες, μετανάστες, ντόπιοι, άνεργοι και τσαντισμένοι με αυτή τη σκατοκοινωνία που ζούμε. Γιατί εντέλει αυτός είναι ένας τρόπος της μεσαίας τάξης να διεκδικεί τους δρόμους και τις γειτονιές μας κάνοντας αποστειρωμένα πάρκα για τη πάρτη της. Αλλά όσα πάρκα κι αν φτιάξουν οι κυριλέδες μεσοαστοί δε θα μπορέσουν ποτέ να ξεχάσουν αυτό που μπορούμε να γίνουμε, ένα επικίνδυνο μίγμα ικανό να ταρακουνήσει αυτούς και τις βεβαιότητες τους.

ΕΙΜΑ-ΣΤΕ Η ΠΕΡΗ-ΦΑΝΑ ΝΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Στη χρονιά που πέρασε ψηφίστηκε ένα νομοσχέδιο το οποίο κάνει τα τρανς άτομα ορατά απέναντι στο νόμο. Τους επιτρέπει δηλαδή να γράψουν στην ταυτότητά τους το φύλο στο οποίο νιώθουν ότι ανήκουν, άσχετα με τα βιολογικά τους χαρακτηριστικά. Από εκείνη τη μέρα ένα ερώτημα τίθεται συνεχώς κι όλοι καλούνται να πάρουν θέση: είναι καινοτόμο και πρωτοποριακό αυτό το νομοσχέδιο και θα λειτουργήσει υπέρ των τρανς ή αποτελεί απειλή της κανονικότητας της ελληνικής κοινωνίας και της οικογένειας; Εμείς αυτό το ερώτημα αρνούμαστε να το απαντήσουμε, γιατί είναι ένα ερώτημα που μας βάζει το ίδιο το κράτος. Το ίδιο κράτος που κρατάει τόσα χρόνια τα τρανς άτομα στην αφάνεια και η ίδια ελληνική κοινωνία η οποία δε δέχεται όσους δε χωρούν στα έμφυλα στερεότυπα.

Ας βάλουμε όμως τους νόμους στην άκρη. Τι γίνεται στην καθημερινότητα των τρανς; Στο σχολείο; Γελάκια και σχόλια, στην καλύτερη. Στο λεωφορείο; Υποτιμητικά βλέμματα. Στο δρόμο θέλει προσοχή, γιατί φασίστες και μάτσο αρσενικά καραδοκούν. Όσο για τη δουλειά, οι περισσότερες πόρτες είναι κλειστές. Γιατί το να αμφισβητείς, μόνο και μόνο με την ύπαρξή σου, τα πρότυπα θηλυκότητας/ανδρισμού, την οικογένεια, τον ίδιο τον τρόπο που αναπαράγεται η μικροαστική ελληνική κοινωνία έχει τίμημα. Πρόκειται για καθημερινές δόσεις βίας, πραγματική υλική και συναισθηματική υποτίμηση, που δεν αλλάζει με νομοθεσίες. Το κράτος το ξέρει, και ποντάρει σε αυτήν την υποτίμηση, κι είναι γι' αυτό που είμαστε καχύποπτοι με κάθε δήθεν ευνοϊκή ρύθμιση.

Εμείς απ' την πλευρά μας μέσα σε τέτοιες κοινότητες εντοπίζουμε συμμάχους ταξικούς. Κοιτώντας το πιο υποτιμημένο κομμάτι τους αναγνωρίζουμε πως έχουμε κοινούς εχθρούς. Θέλουν να μας διαχωρίσουν έμφυλα, ηλικιακά, σε κάθε περίπτωση τεχνητά. Γι' αυτό μας λένε «ανώμαλες», «εγκληματίες», «πρόβλημα» και φτιάχνουν στρατηγικές για να μας πειθαρχήσουν. Θέλουν να μας πουν πως πρέπει να είναι το σώμα μας, πώς και ποιον είναι σωστό να ερωτευόμαστε. Αυτό που θέλουμε εμείς είναι να στείλουμε στο διάολο τις διαχωριστικές τους γραμμές και να συνεχίσουμε να τους ενοχλούμε περήφανα ενωμένες(οι).

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Φεμινιστική διαδήλωση > Δεκέμβρης 17 > κέντρο Αθήνας

είμαστε εδώ είμαστε πολλές βγάλτε το σκασμό ξεφτίλες σεξιστές!

Τον περασμένο Δεκέμβρη, τρεις φεμινιστικές ομάδες από την Αθήνα (η Μιγάδα, η Μπεφλόνα και οι Bra-stards) ένωσαν τις φωνές τους με όλα τα άτομα, συντρόφισσες και φίλες που η πατριαρχική κοινωνία οριοθετεί και καταπιέζει και διεκδίκησαν μαζί το δημόσιο λόγο και χώρο έμπρακτα. κάνοντας τη δική τους διαδήλωση στο κέντρο.

Το έχουμε πει σε αυτό το έντυπο ξανά. Ο δημόσιος χώρος είναι ένα πεδίο μάχης. Μάχη ενάντια στους φασίστες, στους ρατσιστές, στους ρουφιάνους. Ειδικά για μας τις γυναίκες είναι και μια μάχη ενάντια στην κυριαρχία της αντρικής παρουσίας και στην κυριαρχία του αντρικού λόγου.

Στο δημόσιο χώρο πρέπει να παλέψουμε για να σταθούμε, για να κυκλοφορούμε ανενόχλητες, για να ακουστεί η φωνή μας.

Στο δημόσιο χώρο ερχόμαστε συνέχεια αντιμέτωπες με σφυρίγματα, παρενοχλήσεις, επιθέσεις, με κάθε είδους «παραινέσεις» για το πως πρέπει να ντυνόμαστε, να μιλάμε, ποιες σεξουαλικές προτιμήσεις πρέπει να έχουμε. Στο σπίτι, στη δουλειά, στο δρόμο, στις πλατείες που αράζουμε, θέλουμε να είμαστε ελεύθερες κι όχι γενναίες.

Ως γυναίκες, καταλαβαίνουμε πολύ καλά τα παραπάνω βιώματα κι αυτός ήταν και ο λόγος που η διαδήλωση δεν απευθυνόταν σε άντρες.

Έτσι λοιπόν, 700 γυναίκες κατεβήκαμε στο δρόμο διαδηλώνοντας η μία δίπλα στην άλλη. Μακριά από τις ΜΚΟ, το κράτος και τα μίντια. Σπάσαμε τις σιωπές μας, μοιραστήκαμε τα βιώματα μας και τρίξαμε τα δόντια σε κάθε σεξιστή και ομοφοβικό που έτυχε να περνάει από δίπλα μας. Απ' την άλλη, χαρήκαμε και νιώσαμε πιο δυνατές με κάθε υποστηρικτικό χειροκρότημα και χαμόγελο που συναντήσαμε. Πάντα τέτοια!

seize the day / bomb the night > Ατλαντας > Νοέμβρης 17 > antifa kallithea

SUPPORT YOUR LOCAL ANTIFA

Ένα σάλτο στο ταρατσάκι. Βαλβίδα φορεμένη. Τα μάτια στη θέση τους. Πάνω κάτω τα σπρέυ. Ένα ασημί, ένα μαύρο, ένα κόκκινο. Ένα ασημί, ένα μαύρο, ένα κόκκινο. Η πόλη γίνεται δική μας. Οι τοίχοι εκπέμπουν το όνομά μας. Δεν είμαστε Σωτήρες, δεν είμαστε Μεσσίες. Μιλάμε απλώς τη γλώσσα της εποχής μας. Κι ελπίζουμε όλα τα δικά μας παιδιά να νιώθουν περήφανα για πάρτη μας - δηλαδή περήφανα για πάρτη τους.

[Πολλά πολλά φιλιά στο φίλο απ' τις Τζιτζιφιές που έβαλε το χεράκι του. Τα ξαναλέμε αδερφέ!]

>Έκαναν το σωστό! Τ' αδέρφια από το liberta πανιώνιος βγαίνουν φωτό με το ψειρισμένο πανώ των ναζί. Πάντα τέτοια!

>Δε χρειάζεται να είναι κανείς οπαδός του Φωστήρα για να διαλέξει μεριά. Τα γουρούνια των ΜΑΤ επιτέθηκαν στα παιδιά της ταυριώτικης κερκίδας κι άνοιξαν όσα κεφάλια πρόλαβαν. Τη βία των μπάτσων την ξέρουμε καλά: στις διαδηλώσεις και στα πέταλα, στις "εξακριβώσεις" και στις γειτονιές τα γουρούνια είναι πάντα εκεί για να φυλάνε τους πλούσιους και να την πέφτουν στην εργατική τάξη. Τα καφριλίκια τους στον Ταύρο ήταν μια στιγμή αυτής της έχθρας. Ψόφο κακό στους δολοφόνους, περαστικά και δύναμη στα χτυπημένα παιδιά.

161 > της Νέας Σμύρνης παιδιά > Νοέμβρης 17

1312 > Ταύρος μεριά > Γενάρης 18

antifa hip

5 ώρες στο ποτάμι και 5 χρόνια στη γειτονιά

Τον Οκτώβριο που πας πέρασε διοργανώσαμε το 2ο antifa hip hop live στη γειτονιά μας. Φτάσαμε στο χώρο από νωρίς και ξεχυθήκαμε στη πλατεία. Στήσαμε τα πανιά και τα έντυπά μας, τα ηχεία, τα μικρόφωνα: με λίγα λόγια κάναμε ό,τι περνούσε από το χέρι μας, ώστε η πλατεία για λίγες ώρες να γίνει antifa! Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που βρεθήκαμε εκεί περάσαμε τούμπανα και για όσες δεν κατάφεραν να έρθουν δε πειράζει - θα υπάρξουν και επόμενα!

Βέβαια, θα ήταν φτωχό η συζήτηση για τη διοργάνωση αυτού του αντιφασιστικού live να τελείωνε εδώ. Το live ήταν πολλά παραπάνω από τις 5-6 ώρες που αράξαμε εκεί: θα μπορούσαμε να πούμε πως για μας που το διοργανώσαμε, το live αυτό κράτησε περίπου 5 χρόνια!

Ο τόπος που στήσαμε το live δεν ήταν τυχαίος: η συγκεκριμένη πλατεία στο ποτάμι μέχρι πριν μερικά χρόνια ήταν το στέκι μιας ναζί παρέας. Από τότε πολλά έχουν αλλάξει: η γειτονιά μας, κι εδώ που τα λέμε κάθε γειτονιά, ήταν και θα είναι πεδία μιας μάχης. Με τη βοήθεια μας όπως και άλλων συντρόφων από τη γειτονιά η ναζί παρέα ακολούθησε το άδοξο τέλος του αρχηγού της.

Η στιγμή που επιλέξαμε να κάνουμε αυτό το live δεν ήταν επίσης τυχαία: ο πυρήνας antifa kallithea μετράει μέχρι σήμερα 5 χρόνια ύπαρξης σε αυτή τη γειτονιά. Τα τελευταία 5 χρόνια βρισκόμασταν και συζητούσαμε τακτικά,

hop live

εκδώσαμε και μοιράσαμε 18 έντυπα, κολλήσαμε άλλες τόσες αφίσες, γράψαμε και σβήσαμε συνθήματα τόσα που δε μπορούμε να τα μετρήσουμε. Μέσα από όλα αυτά (κι άλλα πολλά) γνωρίσαμε ανθρώπους σαν και μας. Ανθρώπους που τραβάμε τα ίδια ζόρια, έχουμε τις ίδιες ανησυχίες, μοιραζόμαστε κοινές εμπειρίες και το πιο βασικό - μοιραζόμαστε ένα κοινό μέλλον. Δηλαδή βρεθήκαμε με κάποιους από αυτούς που μπορεί να μην είναι μέλη του πυρήνα, αλλά πολεμάνε το φασισμό καθημερινά - ο καθένας με το τρόπο του και τις δυνάμεις του.

Στις 21 του Οκτώβρη, ο κόσμος που μοιράστηκε την πλατεία μαζί μας γνωρίζει αυτά τα πέντε χρόνια δουλειάς. Αυτή η δουλειά δεν είναι ούτε «ηρωική», ούτε έχει κάποιο ορατό τέλος. Είναι ο τρόπος που έχουμε επιλέξει να δώσουμε αυτή τη μάχη και να υπάρχουμε σε καιρούς που όλα συναινούν για το αντίθετο. Για το λόγο αυτό είμαστε περήφανοι που το live δεν πλαισιώθηκε από όσους απλά ήθελαν να «περάσουν το βράδυ τους», αλλά από ανθρώπους που το ένιωθαν ως κάτι δικό τους. Αυτό είναι κάτι που το εκτιμάμε πολύ, και είμαστε σίγουροι πως και οι φασίστες το ζυγίζουν με τον τρόπο τους. Τα λέμε στα επόμενα!

ΥΓ. Θέλαμε να πούμε και ένα ευχαριστώ σε αυτές και αυτούς που έπιασαν το μικρόφωνο και μοιράστηκαν τις ιστορίες τους μαζί μας. Keep the hood alive αλάνια!

ΣΑΝ ΤΟΝ
ΓΙΑΝΝΗ ΑΠ'
ΤΑ ΣΕΠΟΛΙΑ
ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΟΛΗ
ΧΩΡΑΜΕ ΟΛΟΙ
(ΕΚΤΟΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ)

Ο Γιάννης Αντετοκούνμπο γεννήθηκε στην Αθήνα τη δεκαετία του '90. Μεγαλώνοντας δηλαδή, είδε και άκουσε τέρατα. Πατριώτες να παρελαύνουν, φασίστες να κάνουν πογκρόμ, μπάτσους να δέρνουν και να απελαύνουν. Άκουσε επίσης πολλούς να συζητάνε για το αν πρέπει να κρατάει ή όχι τη σημαία. Τα ίδια τέρατα είδαν και άκουσαν και ο Αμίρ και ο Οδυσσέας. Και για αυτούς έπεσε βαθιά περισυλλογή και ελεύθερη ανταλλαγή απόψεων για το αν πρέπει να κρατάνε το υπέρτατο σύμβολο του έθνους (διάλειμμα για αναγούλα). Τους ίδιους τους ρώτησε κανείς;

Προφανώς την ελληνική κοινωνία και το ελληνικό κράτος πολύ τα βασανίζει τι κάνουν τα παιδιά των μεταναστών εργατών που γεννήθηκαν ή μεγάλωσαν εδώ. Θέλουν αυτά τα παιδιά να είναι φρόνιμα, διαβαστερά κι αν γίνεται πετυχημένα για να μπορέσουν να τα «ανταμείψουν» με κάτι που στα ίδια μπορεί και να μη λέει τίποτα. Εμείς λέμε να αφήσουμε το Γιάννη, τον Αμίρ και τον Οδυσσέα στην ησυχία τους να κάνουν ό,τι θέλουν.

Τη σημαία όμως, θα την περάσουμε ένα χεράκι. Εμάς δε μας φαίνεται παράλογο να μη θέλει κάποιος, όχι να την ακουμπήσει, ούτε να τη βλέπει. Κι αυτό γιατί κάτω από τη σημαία τους πέθαναν μετανάστες, βιάστηκαν μετανάστριες, πατριώτες αλώνισαν ελεύθεροι και μαζί τους είχαν φέρει και τους φασίστες τους. Οι έλληνες έζησαν το θαύμα τους πατώντας στους λαιμούς των μεταναστών εργατών. Λες λοιπόν, τα παιδιά των μεταναστών εργατών να κάνουν ουρά ποιός θα την πρωτοσηκώσει; Δύσκολο.

Κι εμείς, όσο να πεις, μια αλλεργία στη σημαία την έχουμε. Καταλαβαίνουμε πως η σημαία είναι μια συντομογραφία για τον εθνικό κορμό, την εθνική ομοιογένεια και την εθνική ομοψυχία. Και ομολογουμένως δεν ψηνόμαστε μία. Είδαμε κι εμείς τα πογκρόμ και τους βιασμούς τους. Την πατρίδα, τη θρησκεία και την οικογένεια τους. Χάρισμα τους η σημαία τους και ό,τι συμβολίζει.

Το πανώ των ναζί. Ούτε 12 ώρες δεν άντεξε...

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΣΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ; ΧΟ-ΧΟ-ΧΟ!

Η Χρυσή Αυγή στα μέρη μας; Στις δημοτικές εκλογές;

Ας έρθει! Θα την περιμένουμε με ανοιχτές αγκάλες. Άλλωστε οι λόκαλ σίστες χρειάζονται μια ενίσχυση από τα κεντρικά, γιατί δεν τα πάνε και πολύ καλά τελευταία στη γειτονιά. Τα συνθήματά τους δεν επιβιώνουν πάνω από μερικά 24ωρα, όταν τους πετυχαίνουμε στο δρόμο αλλάζουν πεζοδρόμιο και η πόλη μας εκπέμπει σε ρυθμούς αντιφά.

Ας έρθει! Γιατί αν μη τι άλλο περνάμε υπέροχα με σκηνικά όπως αυτό, που έβαλαν ένα πανό στη Συγγρού και δεν πρόλαβαν να το βγάλουν ούτε φωτογραφία πριν αυτό κατέβει.

Ας έρθει! Γιατί θα φανούν ακόμα καλύτερα οι φίλοι μας στη γειτονιά. Είμαστε βέβαιοι πως όλο και περισσότεροι, όλο και περισσότερες θα στραβώσουν με την πάρτη τους και θα μπλεχτούν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο στην αντιφασιστική μάχη.

Ας έρθει! Γιατί θα φανούν ακόμα καλύτερα οι εχθροί μας στη γειτονιά. Όλοι αυτοί που θα δώσουν πάτημα στους ναζί να πλησιάσουν, που θα τους δώσουν βήμα να μιλήσουν, που θα τους νοικιάσουν χώρο για να στεγαστούν, που θα τους στηρίξουν με οποιονδήποτε τρόπο, που θα τους πουν καλημέρα, που θα τους δώσουν ένα ποτήρι νερό να πιουν άμα πεθαίνουν της δίψας. Κι όλοι αυτοί οι τελευταίοι καλά θα κάνουν να προσέχουν...